Oběžník Ústř. soc. pojišťovny z 10. prosince 1926, č. 32, o výkladu § 160, odst. 2.

Ústřední sociální pojišťovny docházejí četné dotazy o výkladu ustanovení § 160, odst. 2. zák. č. 221/1924, že „pojistné není platiti, nastal-li v osobě pojištěncově pojistný případ".

Část nemocenských pojišťoven zastává názor, že cit. ustanovení vylučuje další předpis i pojistného za invalidní a starobní pojištění, onemocněl-li pojištěnec nemocí spojenou s pracovní nezpůsobilostí, byť odhláška nebyla podána. Výklad tento opírá se o okolnost, že § 160 odst. 2. mluví jen o „pojistném případu" na rozdíl od § 7 odst. 3., kde je použito slov „pojistný případ toho kterého druhu pojištění".

Jiný názor je, že i § 160, odst. 3. má podle analogie § 7, odst. 3. na mysli pojistný případ toho kterého druhu pojištění.

Ústřední sociální pojišťovna samozřejmě nemůže předbíhati instanční rozhodnutí v případných sporech o výklad § 160, odst. 2.; dokud však judikaturou nebude rozhodnuto opačně, souhlasí s tím, aby nemocenské pojišťovny postupovaly podle výkladu uvedeného nahoře na prvém místě, t. j. nepředepisovaly pojistné invalidní a starobní za osoby pro nemoc ku práci neschopné.

Tímto oběžníkem jsou vyřízeny veškeré dotazy nemocenských pojišťoven, týkající se této záležitosti.

Ze zpráv k žádostem o odbytné bylo shledáno, že některé nemocenské pojišťovny předepsaly pojistné i přes den úmrtí pojištěncova. Ústřední sociální pojišťovna upozorňuje, že tento postup odporuje ustanovení § 160, odst. 2., ježto úmrtí je považovati jak v nemocenském, tak v invalidním a starobním pojištění za pojistný případ.

Oběžník Ústř. soc. pojišťovny, č. 36, o jednotnosti nemocenského, invalidního a starobního pojištění.

Z četných dotazů vyrozumíváme, že některé nemocenské pojišťovny mají pochybnosti o jednotnosti pojištění nemocenského, invalidního a starobního. Upozorňujeme proto, že zákon ze dne 9. října 1924 číslo 221 Sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří *nezná rozdílu mezi pojistnou povinností nemocenskou a pojistnou povinností invalidní a starobní.* Není proto přípustno, aby pojistná povinnost byla posuzována v pojištění invalidním a starobním podle jiného měřítka než pojistná povinnost v pojištění nemocenském. Mezi těmito druhy pojištění nelze, až na výjimky v § 6 zákona výslovně uvedené, činiti rozdílu ani po stránce okruhu do pojištění zahrnutých osob, ani pokud jde o stanovení doby, rozhodné pro výpočet pojistného. Zaměstnanec, který vykonává práce nebo služby podle ustanovení § 2 cit. zákona, podléhá tedy buď oběma druhům pojištění nebo nepodléhá pojištění podle uvedeného zákona vůbec.

Také *pojistné musí pro oba druhy pojištění býti vyměřováno za stejnou dobu*, to jest za stejný počet dnů neb týdnů; jiný způsob předpisování pojistného odporoval by zákonu.

Zejména ohledně pojištění domáckých dělníků a osob nestále zaměstnaných (zvláště v zemědělství) byly na Ú. S. P. vzneseny některé dotazy a upozorňujeme proto nemocenské pojišťovny, aby postupovaly při předpisování pojistného dle výše uvedené zásady.

Vládní nařízení ze dne 17. prosince 1926, č. 228, o dalším poskytování drahotních příplatků k úrazovým důchodům.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. III., odst. 2., zákona ze dne 21. prosince 1921, č. 481 Sb. z. a n., kterým se prodlužuje působnost zákona o drahotních příplatcích k úrazovým důchodům a mění se některá jeho ustanovení: